

”Typistämättömän musiikin mitta on sen itse itselleen antama.”

Silke Wulf

Mitä musiikki on? Mitä se merkitsee? Musiikki on luova teko, jossa mielemme voi vapautua. Ei se luultavastikaan mitään ”tarkoita”.
Miksi yhä kuuntelemme musiikkia?

Koska se liikuttaa meitä.

Mikä on jäänyt ymmärtämättä musiikissa?

Onko mitään vielä ymmärrettykään?

Mikä on musiikkitieteen tai musiikin filosofian tärkein tavoite?

Musiikin filosofian yhtenä päämääränä on mielestäni ajatella filosofisia ajatuksia musiikillisesti. Haluan korostaa yhtä näkökohtaa tässä erityisessä ajattelutavassa: kun tekee musiikkia, ei voi typistää sitä sen enempää järkipärisiin tai teknisiin kuin tunneasioihinkaan. Musiikkia tehdessä täytyy ajatella tekemisiään ja tuntea ne kesken kaiken toiminnan tiimellyksessä.

Miksi meidän tulee yhä kuunnella Mozartia? Miksi olisi suositeltavaa tutkiskella Stockhausenin teoksia?

Musiikki on ajatonta. Se joko koskettaa (saa värähtelemään mukanaan) tai sitten ei.

Miksi säveltäjissä on niin vähän naisia?

En tiedä. En voi puhua yleisesti naisten puolesta. Itse yritän säveltää omia filosofisia ajatuksiani.

Nykyinen musiikkikäsitys muodostuu olennaisesti 1700–1900-lukujen länsimaisista aineksista – kuinka sitä voisi korjata muitten aikojen ja paikkojen musiikeilla?

Ajattelemalla uusiksi.

Vieläkö absoluuttisen tai autonomisen ja ei-absoluuttisen tai ei-autonomisen musiikin välinen erottelu on käypä väline musiikin ymmärtämisessä?

Kaikenlainen musiikki, jota tehdään edellä kuvaamani typistämättömään tapaan, on autonomista eli omalakisista ja *selbstmaßgebendia*, itse itselleen mitta-puunsa suovaa.

Mitä tutkutte parhaillaan?

Koetan saada selville, voiko ymmärtää omaa itseään esteettisenä tekona.

Mitä kuuntelette juuri nyt?

Parhaillaan kuuntelen maailmaa ympärilläni, lintujen laulua, tuulen suhinaa, kellon tikitystä ja omien ajatusteni edistymistä.